

رابطه علیّت و تعدد اسباب در حوادث رانندگی

سجاد امیری

کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم‌شناسی، مرکز بین‌المللی خلیج فارس خرمشهر، کارشناس عالی تصادفات و امور فنی وسائط نقلیه

چکیده

اگر که در ایران رسماً نظریه سبب مقدم در تأثیر پذیرفته شده ولی رویه‌ی قضایی به نظریه نسبیت تقصیر عمل می‌کند. اصولاً در جرائمی که عمدی هستند تحمیل کیفر منوط به تحقق زانی ملموس نیست؛ اما در جرائم غیرعمدی که عمدتاً مقید به نتیجه مادی هستند، و حاصل بی‌احتیاطی و بی‌مبالاتی و یا عدم رعایت مقررات فنی می‌باشند، تحقق خسارت شرط ضروری برای مجازات کردن و بایستی رابطه علیت میان خطای متهم و زیان وارده به اثبات برسد. به نظر می‌رسد؛ در یک حادثه رانندگی در حقوق ایران علت‌های حقوقی بسیار ناچیز و گاهی اصلاً مورد توجه قرار نمی‌گیرد و تعیین مسئولیت برحسب علت‌های تجربی و فنی در نظر گرفته می‌شود. به نظر می‌رسد؛ رابطه علیت در نظریه‌های کارشناسان تصادفات فقط از نظر فنی و علمی مورد بررسی قرار می‌گیرد. علاوه بر راننده عوامل دیگری همچون راه-وسیله نقلیه-و شرایط اقلیمی می‌توانند در بروز یک حادثه رانندگی دخیل باشند. بر فرض اینکه حادثه زیان‌بار به چند شخص اسناد داده شود و همه مسئول باشند می‌توان مسئولیت را بر اساس میزان تقصیر تقسیم نمود.

واژه‌های کلیدی: رابطه علیت، حوادث رانندگی، مسئولیت مدنی

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۷، شماره ۲، تابستان ۱۴۰۰، صفحات ۳۵۷-۳۴۱